

POST FESTUM.

I.

Hogy is mondtad ?

.....
A gyöngédségem' hazudtam mindég,
Belül köznapi, dúrva lélek voltam,
Ki imádkozva Istent káromoltam.

Ha olykor könnyes szemmel néztelek,
Mert a fájdalmad sok volt a szívemnek,
Csínálva tettem, hogy gondolj hivebbnek.

És nem tetszett, hogy aggódtam Érted,
S oly imádással lestem ajkad', szótlan,
Szemembe mondtad, hogy terhedre voltam.

Hát eljöttem, hogy arcom ne bántson, —
S akkor leszoltad igénytelen lantom',
Mikor azt sokra jómagam se' tartom.

De értelek. Te feledni akarsz,
S azért szórsz gyomot virágos fejemre,
Hogy meggyülölhess szennytől eltemetve.

Tegyed. Én egy zokszót ki nem ejtek.
Elrejttem sebem', amit kezéd vágott,
S Te idegen lész, de a jó, az áldott!

II.

Ma jártunk az álmok virágos útján,
Csókos tavaszban, rózsás hajnalon,
Ma szóttünk édes szerelmes meséket
Suttogó szóval áldott Angyalom,
Csak most simult el szenvedő arcomról

Gond, hervadás: az elmúlt ős nyoma,
S már homlokomra sápadt szírmok hullnak,
Csók — rózsá — dal mind elszálltak tova!

III.

Amikor az orgona nyílt,
S a legelső piros rózsá,
Akkor irtam a legvigabb,
A legszebbik nótát Róla.
Minden hangnak a szólását
Imádságból fontam dalba,
Úgy örült a lelkem rajta.

Rég volt . . . Azóta lebulott
Az orgona fehér bokra,
Úgy elvitte a hitemet,
Az álmokat, ahogy hozta.
Sárgult szírmán a rózsának
Hol van az ő piros színe?! . . .
— Annak is már csak a híre.

HAJÓTÖRÖTTEN.

Tisztult égen újra mosolygó nap
Aranyat hint a hullámtükörré,
Még reszket az, mint a fékezett vad,
Majd megpihen szilaj kedve törve.

Megmozdul a partok madár népe,
S vidám zene száll a habok hátán.
Azt hinném, hogy vihar sem járt erre,
Ha az úszó roncsokat nem látnám.

De a messzi tengersíkja végén
Tört árbócú, bolygó jármű képe,
Pálya nélkül hánykódik a gálya,
Mely büszkén a biztos utat mérte.

Bizonytalan pont a láthatáron,
Az is immár alig-alig látszik,
Egészen a múlt boldogság sorsa,
Mellyel csak az emlékezet játszik.

PETRES KÁLMÁN.